Ce am găsit

Introducere

Este un privilegiu pentru mine să prezint cititorului acestei broşuri adunările de creştini credincioşi, denumiţi uneori „fraţi" (N. tr. în vest „fraţii din Plymouth"). Scriu aceste rânduri cu oarecare ezitare, pentru că nu doresc cu nici un chip să înalţ pe om sau vreo grupare de oameni. Totuşi, mă simt îndatorat să împărtăşesc cu alţii binecuvântările pe care eu însumi le-am primit pe calea părtăşiei cu această ceată din poporul lui Dumnezeu.

Timp de şase ani am exercitat funcţia de pastor în cadrul unei importante denominaţii religioase, pentru că m-am născut, am fost adus la Hristos şi am fost crescut în acea denominaţie care, vorbind în general, crede Biblia şi predică evanghelia. Totuşi, cercetarea personală cu privire la învăţătura Noului Testament cu privire la Biserică (Adunare) şi la slujirea în Domnul m-a condus la faptul de a avea întrebări substanţiale cu privire la caracterul biblic al multor tradiţii si metode din bisericile (adunările) noastre. În acelaşi timp, intram tot mai mult în cunoştinţă cu existenţa acelor adunări simple de credincioşi, ale căror convingeri şi practici corespund în chip surprinzător cu convingerile care creşteau în mine ca urmare a cercetării Scripturilor. După multe rugăciuni şi frământări, m-am simţit îndemnat de Duhul Sfânt să demisionez din postul meu de pastor şi să părăsesc denominaţia din care făceam parte, spre marea dezamăgire a unora, ca să încep să mă adun cu un mic grup al acestor fraţi şi surori. N-am regretat niciodată că am făcut acest pas şi nici n-aş putea niciodată să exprim în cuvinte cât de mult am fost binecuvântat eu si familia mea prin această schimbare. Socotesc că ar fi fost o ingratitudine şi egoism să păstrez pentru mine ceea ce am găsit, cu atât mai mult cu cât un mare număr de creştini simte că se petrece ceva în sânul tradiţiilor din Biserică, dar sunt în ,necunoştinţă de faptul că există adunări care se adună respectând Scriptura.

Expresia „fraţii din Plymouth" este un nume dat de alţii, ca să desemneze aceste adunări; ei înşişi nu şi-au pus nici un nume pe care să-l fi adoptat. În fapt, ei se consideră în mod simplu credincioşi în Domnul Isus Hristos, care se adună fără vreun titlu denominaţional, numai în numele Lui. Dacă este nevoie de folosirea unei etichete, este preferat termenul „fraţii", pentru că el nu este un nume care-i dă la o parte pe alţii, ci un nume care poate fi aplicat deopotrivă tuturor credincioşilor. Pentru a nu da loc nici unei confuzii arătăm că numele de fraţi, fără majusculă (F), subliniază că acest nume nu se referă la o denominaţie, ci la credincioşi care se adună în simplitate nou-testamentală, recunoscând unitatea lor esenţială cu toţi ceilalţi credincioşi în Hristos, fără să intre în discuţie afilierea denominaţională sau locală.

Mişcarea a început în Anglia la începutul anilor 1800 (N. tr. În fapt a început cu aproape 2000 de ani în urmă, la Ierusalim, odată cu coborârea ,Duhului Sfânt). Plymouth — în Anglia era unul din primele şi marile centre ale lucrării. Lucrarea a început prin retragerea credincioşilor din denominaţiile (sistemele) şi tradiţiile oamenilor care dominau creştinătatea. În ciuda faptului că au început ca o mică ceată, „fraţii" au adus foarte repede o influenţă de netăgăduit asupra creştinătăţii evanghelice. Multe din temele care au devenit comune creştinilor care preţuiesc Biblia, care sunt alipiţi de ea, ca binecuvântata nădejde a venirii în curând a lui Hristos, deosebirea marcantă dintre lege şi har, poziţia aparte a Adunării în planurile lui Dumnezeu, binecuvântarea în viitor a lui Israel sunt adevăruri care au fost în bună parte recuperate şi popularizate de scriitori şi învăţători ai Scripturilor dintre fraţi ca J. N. Darby, F. M. Grant, H. A. Ironside, William Kelly, C. H. Mackintosh, Samuel Ridout, W. E. Vine şi mulţi alţii. Este imposibil să fie supraestimat efectul pe care aceşti oameni evlavioşi şi dotaţi l-au exercitat asupra gândirii evanghelice de-a lungul anilor.

Menţionez aceste lucruri nu ca să-i fac să se mândrească oamenii aceştia sau mişcarea „fraţilor", ci pentru că cei ce aud pentru întâia oară despre aceste adunări, pot gândi — în mod greşit — că ei sunt o sectă extremistă sau o întovărăşire religioasă ce trebuie evitată. Nu aşa stau lucrurile; aceşti credincioşi au avut un rol cheie în istoria creştinismului biblic în cursul ultimelor două secole şi ei continuă să fie alipiţi fără nici o abatere învăţăturilor fundamentale ale credinţei: Dumnezeirea lui Hristos, moartea Lui ca jertfă, învierea Lui fizică şi venirea Lui din nou, mântuirea prin credinţă, inspiraţia literală a Scripturilor etc.

Adunările nu sunt cu nici un chip reprezentări perfecte ale creştinismului nou-testamental, iar istoria lor nu este de fel lipsită de slăbiciuni omeneşti, pentru că, dincolo de toate, strângerile laolaltă locale sunt alcătuite din sfinţi nedesăvârşiti şi mişcarea, în ansamblu, a cunoscut partea ei de dispute şi dezbinări regretabile. Nimeni nu este mai profund conştient de aceste lucruri decât „fraţii" înşişi. Multe dintre lucrurile pe care le arăt în această broşură, ei ar fi foarte reţinuţi în a le arăta. Şi aşa trebuie să fie. Domnul Isus a spus: „Cine vorbeşte despre el însuşi îşi caută gloria Lui însuşi!" Dar, întrucât eu sunt nou venit în mijlocul adunărilor, socotesc că pot vorbi fără stânjenire despre ceea ce am găsit, fără a fi în pericolul de a mă arăta mare. Ceea ce scriu este o mărturie, iar eu nu mă simt obligat de a trata într-un mod sistematic credinţele şi practicile adunărilor. Mai degrabă, aş vrea să fac câteva comentarii asupra a patru caracteristici specifice, pe care le-am găsit deosebit de remarcabile şi importante.

1. Eliminarea „clerului" ca o clasă distinctă de credincioşi

Biserica primară în simplitatea ei, aşa cum poate s-o constate orice cititor sincer al Noului Testament, nu cunoştea un lucru ca acela de a fi cineva „cleric" sau de profesiune slujitor al religiei. Ideea unei adunări de credincioşi condusă de un om care să fi fost declarat „slujitor al religiei" sau preot, având o formaţie profesională în acest sens şi un salariu atribuit, lipseşte cu totul din Noul Testament. Modelul preconizat mai degrabă de Noul Testament este că adunarea trebuie condusă nu de un singur păstor, ci de un grup de oameni, numiţi de obicei „bătrâni" deşi în Noul Testament mai apare şi numele de „păstori" şi supraveghetori. (Nu denumirea este importantă aici.) Implicaţia evidentă a celor arătate mai sus este că bătrânii trebuie ridicaţi de Dumnezeu din mijlocul adunărilor locale şi nu angajaţi sau importaţi de adunări, din afară.

Adunările de fraţi încearcă să menţină acest model şi, de fapt, aceasta a fost cauza care m-a atras către ele. În timp ce-mi exercitam rolul tradiţional de pastor al unui cult religios, cercetarea Noului Testament m-a dus la încredinţarea că ocupam un post nebiblic. Cu ajutorul modelului nou-testamental pe care îl avem înainte, am început să văd într-o lumină nouă unele rezultate triste care au apărut, pentru că oamenii au îmbrăţişat în bloc un model nebiblic cu privire la conducerea bisericii. Mulţi pastori ai bisericilor locale fac — în general — parte dintre cei mai pioşi şi predaţi credincioşi, dar sistemul clerical, această împărţire între „clerici" şi „laici" a adus pagube de necalculat Adunării lui Dumnezeu.

Un cunoscut antrenor a definit jocul de fotbal ca reprezentând: „Douăzeci şi doi de oameni pe teren, care au nevoie disperată de odihnă, înconjuraţi de 50,000 de oameni care au nevoie disperată de exerciţiu." Cam aşa stau lucrurile în prezent în multe biserici, din cauză că se consideră că numai slujitori ai religiei de meserie pot prezenta în public evanghelia, pot învăţa pe alţii din Cuvântul lui Dumnezeu sau pot avea grijă de turmă. În acest fel, o armată a lui Dumnezeu care ar putea fi puternică, esteîntr-o mână de ostaşi activi şi o mare masă de spectatori, care îi încurajează pe cei activi prin prezenţa la strângerile laolaltă şi prin suport financiar.

Ca să fim drepţi, trebuie acum să spunem că mulţi dintre pastori deplâng această situaţie. Ei înţeleg că rolul lor este nu să monopolizeze lucrarea de slujire, ci ca pe o pregătire a sfinţilor, ca să fie şi ei înşişi părtaşi la această lucrare. Dar, deşi dorit, acest rezultat se realizează foarte rar, pentru că distincţia dintre „clerici" şi „laici" are un mare efect demobilizant asupra sfinţilor. S-a înrădăcinat prea puternic înţelegerea că anumite elemente ale lucrării creştine sunt rezervate numai câtorva „chemaţi" să aibă o poziţie specială faţă de sfinţi.

Atunci când începusem să descopăr adevărul Noului Testament cu privire la aceste lucruri, am împărtăşit greutatea cu câţiva oameni din biserică, sugerându-le că şi alte persoane, în afara „pastorului" ar trebui implicaţi, de pildă, în predicarea şi învăţarea din Cuvânt, la strângerile laolaltă ale bisericii. Unul dintre ei a răspuns în final cu sinceritate: „Dar, domnule pastor, noi n-am studiat ca dumneavoastră." Prima mea reacţie a fost să-1 întreb: „Cum adică?" Aş putea spune fără nici o ezitare că 99 procente din ce cunosc din Biblie am învăţat nu la seminarul teologic, ci cercetând personal Scripturile şi scrieri ale oamenilor evlavioşi, iar aceste resurse sunt la îndemâna fiecărui sfânt, care poate profita în chip regulat de ele. În fapt, mulţi oameni formaţi la seminar sunt de acord cu mine ca să admită că formarea lor la seminar, departe de a-i califica pentru ca să explice bogăţiile spirituale ale Cuvântului lui Dumnezeu, mai degrabă a fost o experienţă copleşitoare, de care au trebuit să se refacă sub aspect spiritual, pentru a fi roditori în vestirea Cuvântului.

În adunări, supravegherea spirituală a turmei este executată de un grup de fraţi maturi şi cu răspundere, iar vestirea publică a Cuvântului este împărţită între bărbaţii din adunare care au dovedit că au dar în această privinţă. Un bărbat nu este nevoie să fie bătrân ca să predice sau să dea învăţătură si invers sunt destui bătrâni ai adunărilor care nu iau parte la scrierea sau la învăţarea publică din Cuvânt (deşi ei „sunt în stare să înveţe pe alţii" în lucrarea personală cu sufletele). Mai mult, cum vom vedea, la strângerea săptămânală pentru frângerea pâinii, chiar şi cei care nu iau Cuvântul în mod regulat în public, pot împărtăşi un gând din Biblie sau un alt cuvânt, pe scurt. Desigur, există şi lucrători care folosesc tot timpul pentru vestirea Cuvântului, cum sunt misionarii, evangheliştii, cei ce învaţă din Cuvânt, dar în cea mai mare parte supravegherea şi lucrarea publică în fiecare duminică este desfăşurată de oameni care în timpul săptămânii merg să-şi practice meseriile lor pentru a-şi câştiga pâinea cea de toate zilele.

Atunci care este calitatea lucrării publice în adunări, dacă ea este dată pe seama unor oameni care n-au primit niciodată o şcolarizare teologică, n-au învăţat omiletica si n-au fost „ordinaţi" sau „hirotonisiţi" niciodată? Iată părerea mea în această privinţă: învăţătura Bibliei în adunări, deşi nu este caracterizată printr-un stil rafinat care să atragă publicul, cum ar face un vestitor al Cuvântului de meserie şi plătit este, în ansamblu, superior în ceea ce priveşte conţinutul. Dincolo de toate, aşa cum spunea cineva, este o diferenţă imensă între „a fi savant în Scripturi şi a avea inteligenţă în Biblie."

În multe cursuri de seminar si la amvonul multor pastori se accentuează asupra acestei deosebiri, mai ales când păstorii au de pregătit două sau trei „mesaje" pe săptămână, pentru o asistenţă care este total dezinteresată în adevărurile adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu. Vorbitorul obişnuit dintr-o adunare de fraţi nu ştie să-şi înceapă punctele planului său prin aceeaşi literă din alfabet sau chiar că trebuie să aibă un plan, să dea predicii un titlu lesne de reţinut, să facă o introducere atrăgătoare şi să încheie cu o concluzie puternică. Ceea ce ştie el să facă este să se ridice simplu şi să desfăşoare Cuvântul lui Dumnezeu, verset cu verset şi rând cu rând. Iar ascultătorii au urechea obişnuită să găsească plăcere în adevărurile Scripturilor, nu în ambalajul care le înfăşoară.

Înainte de a încheia acest subiect (asupra căruia am scris mai pe larg în broşura: Este scripturistic sistemul unui singur pastor?) aş vrea să mai menţionez un efect mai avantajos, căruia i-am fost martor, al acestui sistem care constă în împărţirea lucrării publice între bărbaţi: este vorba de efectul lui asupra familiilor din adunare. Cine ar putea măsura impresia profundă produsă asupra copilului care, săptămână după săptămână, îşi vede tatăl (nu pe „predicator" sau pe „slujitor" ci pe tatăl său) ridicându-se, fie pentru a explica din Cuvântul lui Dumnezeu, fie pentru a împărtăşi gânduri simple cu privire la gloria lui Hristos, la Masa Domnului. Iar binecuvântarea adusă prin această practică este oare mai puţin adâncă în soţia şi mama evlavioasă care îşi are copilul lângă ea? Nu este în zilele noastre un strigăt real în atâtea soţii credincioase: „O! de ar fi soţul meu mai interesat în lucrurile spirituale!" Este în adunările noastre o astfel de nevoie!

Este pentru noi, bărbaţii, un lucru apăsător: am fost rânduiţi să exercităm îndrumarea spirituală în casele noastre, dar suntem lăsători a împlini acest lucru. Dacă femeile ar fi să ia iniţiativa, mulţi bărbaţi s-ar complace în această stare. Dacă un pastor de profesie este însărcinat şi cu predicarea şi cu învăţătura şi cu mărturia publică şi cu sfătuirea, atunci cea mai mare parte dintre bărbaţi se mulţumesc cu rolul confortabil de spectator. În adunările de „fraţi" bărbaţii sunt încurajaţi să-şi exercite darul, sunt aşteptaţi să facă asta şi li se oferă prilejul — pentru că nimeni n-o poate face în locul lor.

Iar bărbaţii pot vedea practica aceasta ca pe un model înfăţişat înaintea lor de alţi bărbaţi, care este ştiut că n-au fost formaţi în seminarii si n-au fost ordinaţi sau plătiţi ca să prezinte Cuvântul sau să exercite alte lucrări în câmpul lucrului pentru Domnul. Ce minunat să constaţi că bărbaţii folosesc aceste ocazii, contribuind astfel la bunul mers al adunării, cu avantajele care se revarsă în propriul lor cămin.

2. Supunerea faţă de învăţătura biblică referitoare la rolul femeii în adunare

Acest punct ne aduce la o altă trăsătură a adunărilor, pe care unii o socotesc inadmisibilă; este vorba de ascultarea literală de învăţătura Scripturii cu privire la locul femeii în adunare. Această învăţătură se găseşte în versete ca 1 Corinteni 11 şi 14 şi 1 Timotei 2. Este o învăţătură diametral opusă spiritului epocii noastre; poate că acesta este motivul pentru care această învăţătură este atât de atacată, ignorată sau compromisă chiar printre oameni care mărturisesc că iubesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Este un lucru recunoscut, că la multe persoane constatarea că purtarea unei învelitoare pe cap de către femeile din adunări produce o reacţie de şoc şi de insultă personală. După unii din ei, această practică plasează adunările deasupra îmblânzitorilor de şerpi. În ceea ce ne priveşte, atât eu cât şi soţia mea am găsit în această practică certitudinea finală (aşa cum voi arăta mai departe) că trebuie să începem să ne strângem laolaltă cu aceşti fraţi şi surori. Mulţi ani am auzit diferite explicaţii ale învăţăturii Noului Testament în legătură cu rolul femeilor. În mare măsură explicaţiile se concentrează asupra condiţiilor culturale locale care ar fi justificat aceste învăţăminte; s-a pretins că prezenţa

prostituatelor în templul din Corint ar explica insistenţa apostolului Pavel cu privire la purtarea unei învelitori pe cap şi cu privire la faptul că femeia trebuie să tacă în adunare. Nouă aceste explicaţii nu ne-au sunat niciodată bine. Mai întâi, nu ni s-a părut corect să legi înţelegerea Cuvântului veşnic al lui Dumnezeu de istoria socială antică greco- romană. Interpretarea simplă şi directă a pasajului este negată, în virtutea unor presupuse cunoştinţe extrabiblice. De altfel, de câte ori o soră se ridică în biserică să spună din Cuvânt, sau într-o ocazie, când o soră a fost aleasă să dea învăţătură într-o clasă din şcoala duminicală, formată din bărbaţi si femei, eu si soţia mea eram frământaţi de simţământul că acest lucru nu era în regulă.

O doamnă scumpă din biserica în care eram ca pastor a venit la unul din fraţii cu răspundere în biserică şi la mine. Era foarte tulburată. Citise în Noul Testament învăţătura biblică si voia să ştie: interpretăm Cuvântul aşa cum este scris sau sunt alte sisteme de luat în consideraţie? Dacă interpretăm Cuvântul aşa cum este scris, de ce biserica noastră nu se supune Cuvântului? I-am spus că şi pe mine mă deranja această situaţie şi că, nefiind încă sigur care este interpretarea corectă, voi cerceta mai îndeaproape textele pentru a ajunge la o concluzie. Era perioada în care — aşa cum am spus — mă confruntam şi cu alte probleme. Am ajuns la concluzia finală că toate textele din Scriptură la care se referea însemnau exact ceea ce se spunea şi că numai o interpretare a Cuvântului coruptă de tradiţie şi de spiritul timpului a împiedicat Biserica să ia aceste texte aşa cum sunt scrise literal.

Dacă cineva ia literal textele biblice care se referă la poziţia femeilor în biserici sau dacă sugerează că femeile chiar trebuie „să tacă în adunări", că nu este chemarea lor să înveţe pe alţii, riscă să i se replice: „În cazul acesta, am impresia că tu crezi că ele trebuie să se şi acopere!" — ca şi când această din urmă cerinţă a Scripturii ar fi ceva ridicol şi că simpla menţiune a acestui adevăr ar trebui să te facă s-o iei la fugă. Într-un sens, această replică conţine ceva adevărat: dacă adoptăm o învăţătură clară a Scripturii dar lăsăm de o parte o alta, tot aşa de clară, suntem inconsecvenţi. Dar este o soluţie potrivită să n-o adoptăm nici pe una nici pe cealaltă? Acum poate înţelegeţi de ce am fost cuceriţi când am văzut că se practică acoperirea capului de către surori în adunări. Am înţeles că acolo sunt credincioşi care încearcă să se conforme modelului nou-testamental pentru Biserică, şi nu vor doar să creeze dificultăţi. Iată, sunt adunări cărora nu le este teamă să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar când ascultarea lor îi pune în dezacord cu starea de spirit a celor lumeşti ca şi a creştinătăţii.

Purtarea învelitorii pe cap nu este o practică impusă într-un spirit legalist. În cea mai mare parte a adunărilor ea se face într-un spirit liniştit şi cu bună înţelegere din partea femeilor, care sunt cele mai puternice adepte ale acestei practici. Cei ce vizitează adunările nu sunt forţaţi si nu sunt făcuţi să se simtă legaţi, lor nu li se cere să se conforme cu această practică. Nu este un jug al robiei. Cele mai multe dintre surori se bucură că în acest fel ele exprimă înaintea întregii adunări supunerea faţă de cap şi, prin asta, supunerea potrivită a Adunării faţă de Hristos. Ascultarea lor în acest domeniu mărunt îl onorează pe Hristos, familiile sunt întărite, fetele învaţă frumuseţile feminităţii, iar bărbaţii sunt astfel invitaţi să-şi ia rolul de îndrumători spirituali.

Dacă cineva simte că această supunere este apăsătoare, să facă efortul să întrebe pe surori dacă se simt apăsate prin aceasta. Să observe atitudinea feţelor şi să compare în mod discret caracterul, maturitatea spirituală a lor, în comparaţie cu a celorlalte. Vor descoperi în viaţa de cămin, în viaţa dintre soţi şi în comportarea copiilor, nu faptul că este purtată o învelitoare, ci duhul de ascultare cu bucurie a soţiei si de îndrumare activă exercitată de către soţ, învăţat, hrănit si susţinut de acest simbol.

Şi apoi să se întrebe în propria lui inimă dacă un legalism asupritor ar putea produce asemenea roade.

Apoi, să întrebe pe cei care dau la o parte poruncile lui Dumnezeu pentru tradiţiile oamenilor. Dacă învăţătura Noului Testament cu privire la femei în adunări se aplică în sens literal numai unui grup restrâns de destinatare speciale, datorită unor condiţii culturale, atunci unde pot găsi surorile învăţătură potrivită pentru ele, în lumina propriilor noastre condiţii culturale? Erau oare mai presante nevoile din Corint şi din primul secol decât cele de azi, când rolul bărbaţilor şi al femeilor a devenit atât de confuz si în care evlavia feminină este supusă multor atacuri răutăcioase, aşa cum nu s-a cunoscut înainte? Dacă atunci era nevoie de un cuvânt limpede din partea Domnului, să nu fie nevoie si acum, cu atât mai mult? În mod evident, este nevoie. Iar cei ce se supun cu bucurie învăţăturii Scripturii în aceste domenii strălucesc ca nişte lumini în lume, în mijlocul unei generaţii bolnave şi pervertite.

3. Înălţarea Persoanei şi lucrării lui Hristos

Pot spune cu recunoştinţă că chiar înainte de a părăsi biserica denominaţională, scriitorii dintre „fraţi" m-au învăţat să-mi găsesc gloria în Persoana şi lucrarea Domnului Isus Hristos. Cărţi ca „Note asupra cărţii Levitic" scrisă de C. H. Mackintosh, „Expuneri cu privire la Epistola către Evrei" şi „Lămuriri cu privire la Cort" de Samuel Ridout au început să hrănească în mine o atracţie profundă către El şi o preţuire solidă, mai mult doctrinară decât sentimentală a lucrării Lui; pe scurt, plăcerea de Hristos în frumuseţile Lui nespus de felurite, plăcere pe care n-o cunoscusem mai înainte. De când îmi împărtăşesc soarta cu fraţii, am avut ocazia să mulţumesc lui Dumnezeu pentru susţinerea constantă a gloriei lui Hristos în aceste umile adunări ale poporului lui Dumnezeu şi să mă întreb de ce m-am mulţumit atât timp cu o teamă de El superficială, insipidă şi sentimentală.

Putem oare nega că o asemenea stare descrie perspectiva întâlnită de obicei în literatură, în învăţătură şi în predicile evanghelice din timpul nostru? Foarte rar, vorbindu-se despre cruce, se depăşeşte adevărul suferinţelor Sale fizice şi că „a murit pentru păcatele noastre". Desigur, moartea Lui pentru noi este un adevăr măreţ şi cu aceasta începe înţelegerea de către păcătoşi a semnificaţiei crucii. Dar abia dacă acest lucru poate spune despre măreţiile crucii pentru sfinţi. Ca să folosim imaginile levitice, să ne mulţumim oare numai cu jertfa pentru vină (însemnată şi preţioasă) şi să neglijăm aspectul jertfei lui Hristos pentru păcat, jertfa de mulţumire si arderea-de-tot? Ah — arderea-de-tot, cea mai frumoasă şi cea mai înălţată dintre jertfe, în semnificaţia lor tipică (simbolică). Această jertfă înfăţişează lucrarea lui Hristos nu în felul cum afectează ea pe om, ci cum este văzută de Dumnezeu; ea Îl prezintă pe Hristos nu ca pe Cel ce poartă păcatele noaste, ci ca pe Cel ce S-a consacrat de bunăvoie lui Dumnezeu, chiar până la moarte, ceea ce a fost un motiv de nespusă bucurie pentru inima Tatălui. Iată-L pe Hristos, „care prin Duhul cel veşnic S-a oferit pe Sine însuşi ca jertfă fără pată lui Dumnezeu" (Evrei 9.14). Cine poate pătrunde parfumul acestei jertfe către Dumnezeu! Totuşi, lăsăm pe cititor să judece singur de câte ori aud cei mai mulţi dintre credincioşi vorbindu-se despre aceste lucruri?

Dacă învăţătura cu privire la lucrarea lui Hristos în momentul de faţă se arată superficială şi nesatisfăcătoare, învăţătura cu privire la Persoana Lui glorioasă este practic inexistentă. Desigur, cei mai mulţi (dar nu toţi) dintre credincioşii evanghelici ar putea, dacă sunt întrebaţi, să răspundă că Hristos a fost în acelaşi timp Dumnezeu şi Om, dar mă tem că la o cercetare mai adâncă, rezultatele, chiar asupra acestui punct ar fi tulburătoare. Ce se ştie însă despre imposibilitatea lui Hristos de a păcătui? Ar fi putut El păcătui? A luptat în condiţia Lui umană

aşa cum luptăm noi împotriva păcatului? Când „S-a făcut trup" a pus El deoparte vreunele din atributele Lui dumnezeieşti? Ce ştim despre natura Lui umană incoruptibilă? Era ea oare supusă îmbolnăvirii si morţii? Ce ştim de felul minunat în care este ilustrată Persoana Lui în Cort, în jertfele din Levitic şi în alte imagini (tipuri) din Vechiul Testament? De ce ne sunt lăsate patru evanghelii? Ce aspect cu privire la Hristos prezintă fiecare dintre ele? Şi chiar când se pot da răspunsuri exacte şi corecte din punct de vedere teologic la aceste întrebări, avem oare o inimă sinceră pentru Hristos, avem o contemplare constantă a Lui, o foame zilnică după Cel ce este „Pâinea care a coborât din cer"?

Doresc să fac un pas înainte aici, cu toată precauţia, pentru că generalităţile pot fi periculoase si nimic nu este mai nelalocul lui decât să te lauzi cu temere de Hristos, ca individ sau ca grup de adunări. Personal, am observat că, cu toate slăbiciunile care pot fi descoperite în adunările de „fraţi" există, în general, o admiraţie şi o teamă mai accentuată pentru Persoana şi lucrarea lui Hristos decât întâlnim de obicei în alte părţi. Înţeleg dacă vreun cititor nu împărtăşeşte părerea mea în această privinţă şi n-a auzit vreodată pe vreunul în adunări să pretindă asemenea lucruri, dar în ceea ce mă priveşte, nu pot să mă opresc să nu vorbesc cu privire la ceea ce am văzut şi auzit.

Una dintre primele surprize pe care le-am trăit după ce am început să mă adun cu mica adunare a fost ţinerea unei serii de întâlniri speciale cu un frate care prezenta Cuvântul ca vizitator. Mai înainte, eram obişnuit ca asemenea „evenimente" să fie precedate de o serie de reclame care erau încununate de sosirea predicatorului, vedetă în turneu. Iar dacă acesta nu era vreun fost sportiv profesionist sau fost puşcăriaş convertit, trebuia să fie cel puţin un orator fascinant, bine pregătit să tină o serie de cuvântări dinamice si bine recitate asupra unei varietăţi de subiecte. Dacă m-am aşteptat la aşa ceva, am fost decepţionat, pentru că am văzut un grup de creştini strânşi laolaltă în linişte, care nu erau incitati de alţii si care ascultau un slujitor al lui Hristos fără pretenţii, al cărui mesaj era plin de căldură şi care prezenta viaţa Domnului nostru, expusă în Evanghelia după Marcu.

După această surpriză, am observat că acelaşi spirit se manifesta în diferite feluri. De exemplu, într-un timp când librăriile de cărţi creştine sunt pline cu studii avangardiste, de romane cu conţinut creştin şi de cărţi de psihologie lumească (axate pe eforturile personale) cu un strat subţire de vopsea creştină, în cercul altor credincioşi se află o carte scrisă în urmă cu 150 ani „Scurte meditaţii asupra gloriei morale a Domnului Isus", care se menţine şi acum la un tiraj mare. Această atracţie simplă către Hristos este legată, cred, de ceea ce vom menţiona mai departe, frângerea pâinii săptămânal, aşa cum este practicată în adunări. Această practică de strângere laolaltă a credincioşilor sub călăuzirea Duhului Sfânt, ca să ne aducem aminte de Domnul, aşa cum a dorit El, cred că a dat loc acestei moşteniri de a înălţa Persoana si lucrările lui Hristos de către fraţi. Adesea în jurul Mesei Domnului cântăm: „Pe masa-nchinării stă mielul jertfit, Stă Pâinea vieţii ce-n lume-a venit, Sublim ne desfată parfumul de har, În inimi umplute de veşnicu-Ţi Dar."

Şi le spun fraţilor şi surorilor mele în adunare să ia seama că mă tem să nu se depărteze de simplitatea devoţiunii către Hristos. Şi, în timp ce noi aducem mulţumiri lui Dumnezeu pentru moştenirea Sa bogată, să mărturisim că am adâncit-o prea puţin şi să recunoaştem că nu ne este de folos s-o impunem într-un spirit de rigoare legalistă. Sunt sfere bogate ale gloriei Persoanei Domnului Hristos încă neexplorate sau neapreciate din cauza comodităţii şi a greutăţii de înţelegere a duhului nostru. Cât cunoaştem noi din lucrurile Lui? Să ne mărturisim slăbiciunile şi apoi să creştem în cunoaşterea Domnului.

4. Amintirea Domnului în fiecare săptămână, prin frângerea pâinii

Deşi Scripturile nu specifică cerinţe absolute cu privire la frecvenţa Mesei Domnului, este clar că biserica nou-testamentală practica Cina Domnului în fiecare duminică (Faptele Apostolilor 2.17; 1 Corinteni 11.17 etc). Nu numai atât, dar Masa Domnului era în centrul atenţiei la strângerea laolaltă. Acesta este un alt domeniu cu privire la care începusem să fiu mişcat în conştiinţa mea când cercetam modelul nou-testamental cu privire la biserică. În Faptele Apostolilor 2.42, frângerea pâinii este menţionată ca unul dintre cele patru puncte asupra cărora stăruiau primii creştini (alături de doctrina apostolilor, legătura frăţească şi rugăciuni). Câte biserici ar putea fi chiar şi în mod vag calificate ca stăruind în frângerea pâinii? În biserica în care eram pastor, ca şi în multe alte biserici pe care le cunoşteam, fraza biblică: „ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul acesta" devenise în fapt: „de puţinele ori când mâncaţi etc..."

Reacţia obişnuită a celor care află că adunările de „fraţi" urmează modelul nou-testamental cu privire la ţinerea săptămânală a Cinei Domnului este: „Dar eu nu vreu să avem masa Domnului în fiecare săptămână." Nici eu nu vreau, dacă cina se ia aşa cum se ia acum în cele mai multe biserici evanghelice! În multe cazuri cina a devenit un ritual, încrustat de vestigiile religiilor oficiale (potrivit cărora pâinea şi vinul pot fi împărţite numai de anumiţi oameni, cu funcţii eclesiastice). Revenind asupra anilor mei de pastorat, îmi amintesc ce plin de îndoieli eram chiar când anunţam pregătirea pentru Masa Domnului de trei sau patru ori pe an. Acum însă, Masa Domnului mi-a devenit o desfătare puternică, aşa că — dacă prin forţa lucrurilor sunt nevoit să absentez vreodată — socotesc asta ca o mare lipsă.

Permiteţi-mi să încerc să descriu, pentru cei care n-au fost niciodată martori ai adunării de frângerea pâinii, modul de desfăşurare în adunări.

Ora acestei adunări a credincioşilor diferă: unele adunări o ţin ca prima lor întâlnire, duminica dimineaţa, altele preferă s-o ţină seara. Sfinţii se adună având înaintea lor Masa Domnului. În unele cazuri, ei se adună în cerc, având masa la mijloc; în alte cazuri, masa este aşezată înaintea locului de adunare. Poate că primul lucru pe care îl remarcă vizitatorul este simplitatea sălii de strângere laolaltă. „Fraţii" nu sunt renumiţi pentru fastul şi sofisticarea localurilor lor de cult. Dar caracteristica cea mai izbitoare a adunării, pentru cei ce nu-s obişnuiţi cu astfel de reuniuni este că nu este nici o persoană, slujitor al religiei, care oficiază, prezidează sau dirijează strângerea laolaltă, în afara Duhului Sfânt.

Un frate, care se simte călăuzit să facă aceasta, se ridică şi începe reuniunea, poate propunând o cântare. Apoi, un alt frate poate să prezinte o scurtă meditaţie din Scriptură. Altul se poate ridica să conducă adunarea în rugăciune. Aşa se desfăşoară strângerea laolaltă. Cei ce iau parte la lucrare nu sunt slujitori ai religiei de profesiune ci sunt lucrători, ingineri, ţărani, pensionari — sunt din toate categoriile sociale. Unul are o cântare, altul o învăţătură, altul un îndemn sau o rugăciune. Totul însă este centrat în jurul Persoanei lui Hristos, a lucrării răscumpărătoare a Mântuitorului. Surorile au şi ele un rol însemnat, pentru că ele se alătură în cântarea imnurilor creştine, în rugăciunea în linişte si în adorare, activităţi care contribuie în mare măsură la tonul spiritual al reuniunii.

Nimic nu este rânduit sau plănuit mai dinainte, dar vizitatorii sunt impresionaţi de armonia gândurilor prezentate, aşa că le vine greu să creadă că n-a fost o învoire mai dinainte a vorbitorilor.

Da. Singurele pregătiri pentru această reuniune sunt pregătirile inimii fraţilor şi surorilor care se cercetează pe ei înşişi şi cugetă asupra Scripturilor.

După un anumit timp, unul dintre fraţi se ridică şi mulţumeşte pentru pâine. El o ia de pe masă şi o dă să fie transmisă de la unul la celălalt. Apoi tot el sau alt frate mulţumeşte pentru pahar şi vinul aducerii aminte de sângele Domnului Isus este transmis ca fiecare credincios să ia din el. Si, nici aici nu este nici un aranjament prealabil.Nu este nevoie să intervină nici un „bătrân" sau „diacon" în desfăşurarea acestei lucrări. Într-adevăr, aici se manifestă preoţia generală a credincioşilor. După ce credincioşii au luat din pâine şi din vin, adunarea se încheie, de regulă, cu un imn. Ofranda credincioşilor se ia — de obicei — la sfârşitul întâlnirii. În adunări este sentimentul profund că ofrandele nu trebuiesc luate în timpul altor strângeri laolaltă, când pot fi de faţă necredincioşi: nu este potrivit ca lucrarea Domnului să fie finanţată de necredincioşi.

De aceea, colectarea ofrandei se face în timpul frângerii pâinii, strângerea laolaltă specific numai pentru credincioşi.

Masa Domnului este numită adesea „adunare de adorare". Unii vizitatori se pot gândi că este o atmosferă cu totul aparte, pentru că sunt puţine manifestări exterioare. Adesea sunt perioade de tăcere chiar lungi. Asemenea momente nu reprezintă o aşteptare supărătoare, ci sunt clipe de meditaţie şi reflecţie profundă. „Ce spectacol! Fiecare privire este aţintită la Hristos; fiecare inimă este mulţumită", spunea un bătrân credincios. Cântecele au cuvinte şi melodii potrivite cu solemnitatea momentului; cântări ale credinţei, străine de stilul muzică „a la minute", atât de mult la modă astăzi.

Adunările cântă cu inimi pline de mulţumire cântări ca aceasta:„Te binecuvântăm pe Tine, Sfinte Tată,Căci suntem copleşiţi de haruri, necurmat,Eşti mereu lângă noi cu aceeaşi iubireCe-n Isus, la cruce, Tu minunat ne-ai arătat!"

Îmi amintesc că am fost invitat într-o sâmbăta seara la o întâlnire de „laudă şi adorare", în care se cânta o muzică foarte zgomotoasă, erau multe mişcări şi balansări ale corpurilor, iar vorbitorul (un lider cunoscut într-o denominaţie, aproape idolatrizat) a ţinut un discurs superficial, presărat cu multe anecdote şi glume, cu totul nepotrivite cu subiectul laudei şi adorării.

Dimineaţa următoare, duminică, eram împreună cu 30 sau 40 de credincioşi, strânşi în smerenie în jurul Mesei Domnului, fără un orator dinamic, fără muzică modernă, fără paradă. Pe scurt, nu era nimic care să încânte „carnea", ci era, pur şi simplu, poporul lui Dumnezeu amintindu-şi de Mântuitorul, aşa cum a cerut El. Nu am putut să nu simt că această strângere laolaltă fără distracţiile întâlnite în seara precedentă, degaja mult mai mult spiritul autentic al Adunării Noului Testament.

În acelaşi timp, mulţi din cei aflaţi la întâlnirea din acea sâmbătă seara ar fi considerat această mică reuniune cu un amestec de milă şi de dispreţ.

„Ce plictisitor! Nici un pic de emoţie!" Cum să măsoare cineva emoţia unui sfânt, care cu capul plecat, laudă în inima sa pe Tatăl Său, pe Mântuitorul Său, în linişte, dar din adâncul inimii? Este puţin lucru să meditezi la semnificaţia crucii Domnului Hristos, la gravitatea păcatului şi la dragostea infinită a lui Dumnezeu arătată în jertfa Domnului Isus?

Să nu remarcăm lacrimile unui tată si ale unui soţ evlavios atunci când se cântă: „Îl văd urcând zdrobit Pe dealul Golgota, Cu ură răstignit, De toţi batjocorit. Cununa Lui de spini Şi coasta ce-au străpuns Arat-atât divin Iubirea lui Isus."

E un cântec plictisitor? Fără bucurie? Numai cei ce experimentează această stare pot descrie profunda izbucnire de bucurie înlăuntrul unei inimi atunci când priveşte la Acelaşi în care cercul îşi găseşte toată plăcerea şi când înţelege bogăţiile de nepătruns ale lucrării Sale. Da, este o „bucurie negrăită şi strălucită".

Da. Urmând modelul biblic de conduită în adunări cu privire la rolul surorilor credincioase, importanţa Mesei Domnului şi în orice alt domeniu al vieţii Adunării potrivit cu ceea ce ne-a lăsat Duhul Sfânt în Scripturi, vom avea parte de rezultate binecuvântate. A gândi altfel este o nebunie. Directivele Noului Testament adresate bisericilor sau adunărilor nu sunt lucruri irealiste sau demodate care trebuiesc date la o parte cu aşa numite argumente „exegetice". Ele sunt, mai degrabă, făclii scumpe care iluminează drumul Adunării în această perioadă de întuneric şi pe toţi aceia care ca şi psalmistul spun: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea." Aşa poate credinciosul să afle o îndrumare exactă şi nu păreri sau tradiţii omeneşti.

Cuvinte de încheiere

Mă rog ca în dorinţa de a împărtăşi cu alţii binecuvântările pe care le-am primit să nu fi zugrăvit, fără voia mea, adunările de „fraţi" în culori mai luminoase decât realitatea. Nu este nici o îndoială că despre slăbiciunile, defectele şi erorile acestor adunări s-ar scrie multe broşuri de dimensiunea celei de fată.

Oricine caută perfecţiunea sau ceva similar cu ea printre oricare grupare de sfinţi pe pământ, va fi dezamăgit. Aceste pagini nu sunt nici mai mult, nici mai puţin decât o mărturie personală a unuia care, ca şi leprosul de pe timpul lui Elisei, a găsit o mare pradă de război şi care n-a avut pace până n-a spus si altora.

Fie ca Domnul să folosească aceste pagini spre gloria Lui!

clickbible.org